

гарската въ Цариградъ колония, състоеща изъ пришелци отъ всички краища на обща България, бѣше не само сърдцето, но и главата на българския народъ; тя бѣше за него гордостъ настоеща и надежда за бждещето.

По просвѣтителното дѣло тя бѣше единъ видъ полупризнато общо българско директорство, натоварено съ длъжността да се труди за разпространение на просвѣщението между народа. Млади момци, дошли въ Цариградъ изъ разнитѣ краища на българското отечество да търсятъ наука, къмъ нея се отнасяха едни за помощъ и съдѣйствиe, други за упжтване и прѣпоржка, и тя едни отъ тѣхъ гледаше да настани така или иначе било въ поддържанитѣ пакъ отъ нея скромни български училища, било въ други чужди учебни заведения, за други пъкъ зимаше грижа да ги изпрати нѣкъждѣ въ странство съ нужнитѣ прѣпоржки до каквито началства или настоятелства трѣбаше. Отъ друга страна, младежи свършили така или иначе учението си дѣто и да било и дошли при нея като при централно българско управление, тя считаше за своя длъжностъ най-напрѣдъ да ги посрѣщне съ насърчително гостоприемство, а сжщеврѣменно да се погрижи да ги изпрати и прѣпоржчи въ ония български общини, дѣто тя знаеше или прѣдполагаше, че има нужда отъ такива лица било като учители, било като писари при нѣкои търговски кжщи. По отношение къмъ просвѣтата въ помощъ на българската въ Цариградъ колония дойде по-късно и уреденото пакъ отъ сама нея българско „Читалище“, което разви необикновена истинна дѣятелностъ, ако и за кжсо врѣме, въ областта на просвѣщението не само между българитѣ въ Цариградъ, но и вънъ отъ него по провинцията, главно въ Македония.

Като централна община за цѣлия български народъ